

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [YVES BOT]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 8. septembrī¹

Lieta C-484/15

**Ibrica Zulfikarpašić
pret
Slaven Gajer**

(Općinski sud u Novom Zagrebu (Novi Zagrebas pilsētas tiesa, Horvātija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tiesu iestāžu sadarbība civillietās — Regula (EK) Nr. 805/2004 — Eiropas izpildes rikojums neapstrīdētiem prasījumiem — Dokumenti, kuru apstiprināšanu var pieprasīt — Notāra izsniegts izpildraksts, pamatojoties uz publisku aktu

1. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 21. aprīļa Regulu (EK) Nr. 805/2004, ar ko izveido Eiropas izpildes rikojumu neapstrīdētiem prasījumiem².
2. Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Ibrica Zulfikarpašić*, advokātu, kas veic darbību Horvātijā, un *Slaven Gajer*, kas arī dzīvo Horvātijā, par izpildes rikojuma, kuru, pamatojoties uz publisku aktu, izdevis notārs, apstiprināšanu par Eiropas izpildes rikojumu Regulas Nr. 805/2004 izpratnē.
3. *Općinski sud u Novom Zagrebu* (Novi Zagrebas pilsētas tiesa, Horvātija) būtībā vēlas noskaidrot, vai notārs, kas atbilstīgi Horvātijas likumdošanai, pamatojoties uz publisku aktu, ir izdevis galīgu izpildrakstu, ir tiesīgs to apstiprināt par Eiropas izpildes dokumentu, ja tas nav ticis apstrīdēts, un vai noliedzošas atbildes gadījumā valsts tiesa var veikt šo apstiprināšanu, ja izpildraksts attiecas uz neapstrīdētu prasījumu.
4. Šī lieta Tiesai ir iespēja sniegt noderīgus precizējumus par jēdzienu “spriedums” un “tiesa” robežām Regulas Nr. 805/2004 izpratnē, lemjot it īpaši, vai notāru, kuram valsts tiesībās piešķirtas pilnvaras izsniegt izpildrakstus, var kvalificēt kā “tiesu”.
5. Tomēr vispirms rodas ievada jautājums par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību, jo lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu lasījums parāda, ka abas pamatlietas puses dzīvo Horvātijā, tādējādi, ka situācija vispirms būtu jākvalificē kā “pilnībā iekšēja” un līdz ar to jāuzskata par tādu, uz kuru neattiecas Savienības tiesības.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — OV 2004, L 143, 15. lpp.

6. Šajos secinājumos, pirmkārt, jānorāda, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams, lai gan pamatlietas pretējās puses ir prasītājs un atbildētājs, kuri abi divi dzīvo Horvātijas Republikas teritorijā. Ja apstiprinājuma par Eiropas izpildes rīkojumu, piemērojot Regulu Nr. 805/2004, mērķis ir ļaut atzīt un izpildīt spriedumu citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā tas ticis pieņemts, tad apstiprinājuma lūguma, kas adresēts izcelsmes dalībvalsts tiesai, pieņemamība nav atkarīga no kreditora pierādījumiem par strīda pārrobežu raksturu.

7. Otrkārt, es aizstāvēšu viedokli, ka tāds izpildu dokuments kā izpildraksts, kuru izsniedz notārs, pamatojoties uz publisku aktu, ir spriedums Regulas Nr. 805/2004 4. panta 1. punkta izpratnē, ja vien notārs, kurš ir pilnvarots izsniegt šo izpildrakstu, lemj, izpildot šo īpašo funkciju, kā tiesu iestāde, kas nozīmē, ka viņš sniedz garantijas par savu neatkarību un objektivitāti un lemj neatkarīgi ar lēmumu, kas, no vienas puses, ir vai var būt debašu saskaņā ar sacīkstes principu priekšmets pirms tā apstiprināšanas par Eiropas izpildes rīkojumu, un, no otras puses, var būt prasības tiesu iestādē priekšmets. Ņemot vērā pārbaudi, kas jāveic iesniedzējtiesai, it īpaši attiecībā uz neatkarības un objektivitātes prasību ievērošanu, es uzskatu, ka notārs, kurš ir pilnvarots izsniegt izpildrakstu, atbilst tam, lai viņu kvalificētu kā “tiesu iestādi”.

8. Treškārt, no tā jāsecina, ka šis notārs, kurš ir “izcelsmes tiesa” Regulas Nr. 805/2004 4. panta 6. punkta un 6. panta 1. punkta izpratnē, ir pilnvarots apstiprināt par Eiropas izcelsmes rīkojumu izpildrakstu, kuru viņš ir izdevis un noteicis par izpildāmu, ja parādnieks to nav apstrīdējis.

I – Atbilstošās tiesību normas

A – Savienības tiesības

9. Saskaņā ar Regulas Nr. 805/2004 preambulas 5., 7. un 20. apsvērumu:

“(5) “Neapstrīdētu prasījumu” koncepcijai būtu jāietver visas situācijas, kad pierādīts, ka parādnieks nav apstrīdējis naudas prasījuma veidu vai apmēru, un kreditors ir ieguvis tiesas nolēmumu pret minēto parādnieku vai izpildu dokumentu, kam nepieciešama skaidri izteikta parādnieka piekrišana un kas var būt izlīgums vai publisks akts.

[..]

(7) Šī regula būtu jāpiemēro spriedumiem, izlīgumiem un publiskiem aktiem par neapstrīdētiem prasījumiem, kā arī nolēmumiem, kas pieņemti pēc tādu spriedumu, izlīgumu un publisku aktu pārsūdzības, kas apstiprināti par Eiropas izpildu rīkojumiem.

[..]

(20) Kreditors var izvēlēties, vai neapstrīdētu prasījumu gadījumā pieprasīt spriedumu apstiprināt par Eiropas izpildu rīkojumu; tāpat tas var izmantot sprieduma atzīšanas un īstenošanas sistēmu, ko paredz [Padomes 2000. gada 22. decembra] Regula (EK) Nr. 44/2001 [par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu civillietās un komerclietās³] vai citi Kopienas akti”.

3 — OV 2001, L 12, 1. lpp.

10. Regulas Nr. 805/2004 1. pantā “Priekšmets” ir noteikts:

“Šīs regulas mērķis ir izveidot Eiropas izpildu rīkojumu neapstrīdētiem prasījumiem, lai, nosakot obligātas normas, varētu notikt brīva spriedumu, izlīgumu un publisku aktu aprīte visās dalībvalstīs, atsakoties no vajadzības uzsākt sprieduma izpildes dalībvalstī tiesas starpprocesu pirms sprieduma atzišanas un izpildes.”

11. Šīs regulas 3. panta “Izpildu dokumenti, kas jāapstiprina par Eiropas izpildu rīkojumiem” 1. punktā ir noteikts:

“Šī regula attiecas uz spriedumiem, izlīgumiem un publiskiem aktiem par neapstrīdētiem prasījumiem.

Prasījumu uzskata par neapstrīdētu, ja:

- a) parādnieks ir tam skaidri piekritis, atzīdams to vai piekrīzdams tiesas apstiprinātam vai tiesvedības rezultātā panāktam un tiesā noslēgtam izlīgumam; vai arī
- b) parādnieks tiesas procesa gaitā to nekad nav apstrīdējis saskaņā ar izcelsmes valsts tiesību aktos paredzētajām atbilstīgajām procesuālajām normām; vai arī
- c) parādnieks nav ieradies vai bijis pārstāvēts lietas izskatīšanā tiesā, kaut arī sākotnēji tiesas procesa gaitā ir apstrīdējis prasījumu, ja šāda rīcība ir izraisījusi prasījuma vai kreditora apgalvoto faktu atzišanu klusuciešot saskaņā ar izcelsmes dalībvalsts tiesību aktiem; vai arī
- d) parādnieks ir to konkrēti atzinis publiskā aktā.”

12. Šīs regulas 4. pantā “Definīcijas” ir noteikts:

“Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

1. “spriedums” ir jebkurš nolēmums, kas pieņemts kādas dalībvalsts tiesā, neatkarīgi no nolēmuma nosaukuma, kas tostarp var būt dekrēts, rīkojums, lēmums vai izpildraksts, kā arī tiesas sekretāra pieņemts lēmums par izdevumu vai izmaksu noteikšanu;
2. “prasījums” ir prasījums par konkrētas naudas summas samaksu, kuras veikšanas termiņš ir sācies vai ir norādīts spriedumā, izlīgumā vai publiskā aktā;
3. “publisks akts” ir:

- a) dokuments, kurš oficiāli sastādīts vai reģistrēts kā publisks akts un kura autentiskums
  - i) ir atkarīgs no paraksta un dokumenta satura, un
  - ii) kuru ir izdevusi valsts iestāde vai cita iestāde, ko šim nolūkam ir pilnvarojusi dalībvalsts, kurā tas izdots;

vai arī

- b) ar administratīvu iestādi noslēgta vai tās autentificēta vienošanās par uzturēšanas pienākumu;

[..]

6. “izcelsmes tiesa” ir tiesa, kas 3. panta 1. punkta a), b) vai c) apakšpunktā minēto nosacījumu izpildes brīdī ir vadījusi procesu;

7. Zviedrijā saīsinātās tiesāšanās procedūrās par maksājumu veikšanas atgādinājumiem (*betalningsföreläggande*) termins “tiesa” ietver Zviedrijas izpildes iestādi (*kronofogdemyndighet*).”

B – Horvātijas tiesības

13. Atbilstīgi *Ovršni zakon* (Likums par piespiedu izpildi)⁴, kas bija spēkā pamatlietas faktu laikā, 31. panta noteikumiem:

“1. Saskaņā ar šo likumu publisks akts ir rēķins, vekselis un vekseļa noprotestēšana, kurus vajadzības gadījumā papildina ar atmaksājuma rēķiniem, lai varētu pierādīt kredītu, oficiāls dokuments, izvilkums no grāmatvedības uzskaites dokumentiem, privāts legalizēts dokuments un jebkāds dokuments, kuru uzskata par oficiālu dokumentu saskaņā ar speciāliem noteikumiem. Procentu aprēķins arī tiek uzskatīts par rēķinu.

2. Publisks akts ir izpildes dokuments, ja tajā norādīta kreditora un parādnieka identitāte, kā arī finansiālo saistību raksturs, apjoms un saistību izpildes datums.

3. Papildus šā panta 2. punktā minētajai informācijai rēķinā, kas iesniegts fiziskai personai, kura neveic reģistrētu darbību, ir jānorāda parādniekam, ka izpildāmo finansiālo saistību neizpildes gadījumā kreditors var pieprasīt piespiedu izpildi, pamatojoties uz publisku aktu.

[..]”

14. Likuma par piespiedu izpildi 278. pantā ir noteikts, ka “par lūgumiem veikt izpildi, pamatojoties uz publisku aktu, Horvātijas Republikā saskaņā ar iepriekšminētā likuma noteikumiem lemjam notāri”.

15. Likuma par piespiedu izpildi 357. pantā ir noteikts, ka apstiprināt lēmumus, izlīgumus un publiskus aktus par Eiropas izpildes rīkojumu var “tiesas, administratīvās iestādes un notāri vai citas valsts varas īstenotāju statusā esošas fiziskas vai juridiskas personas, kas ir pilnvarotas izsniegt valstī taisīta tiesību akta ar izpildu spēku apveltītus norakstus kā Eiropas izpildes rīkojumu neapstrīdētam prasījumam”.

16. Likuma par piespiedu izpildi 358. panta 4. punktā ir paredzēts, ka, “ja notārs konstatē, ka nav izpildīti apstiprinājumu par [Eiropas izpildes rīkojumiem] izsniegšanas nosacījumi, viņš apstiprinājuma izsniegšanas pieprasījumu kopā ar attiecīgo rīkojumu vai dokumentu norakstu vai lietas materiāliem pārsūta savas prakses vietas pilsētas tiesai, lai minētā tiesa par šo lūgumu pieņemtu nolēmumu”.

II – Fakti pamatlietā un prejudiciālie jautājumi

17. *I. Zulfikarpašić*, advokāts, pēc pārstāvniecības līguma noslēgšanas ar savu klientu *S. Gjer* izrakstīja rēķinu, kas nav ticis samaksāts.

18. Pamatojoties uz šo rēķinu, kas uzskatīts par “publisku aktu”, *I. Zulfikarpašić* 2014. gada 12. februārī panāca, ka notārs izsniedz galīgo izpildes rīkojumu.

19. 2014. gada 13. novembrī *I. Zulfikarpašić* vērsās pie notāra ar prasību apstiprināt minēto rīkojumu par Eiropas izpildes rīkojumu Regulas Nr. 805/2004 izpratnē, lai varētu uzsākt izpildes procedūru, kas ļautu piedzīt tā prasījumu.

4 — *Narodne novine* (Oficiālais Vēstnesis), br. 112/12

20. Uzskatot, ka nosacījumi, kas paredzēti, lai izsniegtu apstiprinājumu, nav izpildīti, notārs atbilstīgi Likuma par piespiedu izpildi 358. panta 4. punktam nodeva lietu *Općinski sud u Novom Zagrebu* (Novi Zagrebas pilsētas tiesa). Šī tiesa uzskata, ka notārs it īpaši ir norādījis, ka, lai gan Regulas Nr. 805/2004 4. panta 7. punktā ir paredzēts, ka termins “tiesa” ietver Zviedrijas piespiedu izpildes iestādi, nav neviena līdzīga noteikuma, kas Horvātijas notāru pakalpojumus šīs regulas izpratnē pielīdzina tiesai.

21. Vēloties noskaidrot Likuma par piespiedu izpildi saderību ar Regulu Nr. 805/2004, *Općinski sud u Novom Zagrebu* (Novi Zagrebas pilsētas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai [...] Likuma par piespiedu izpildi noteikumi par Eiropas izpildes rīkojumu ir atbilstīgi Regulai [...] Nr. 805/2004, proti, vai Horvātijā [...] saistībā ar izpildraksta, kas pamatots uz publisku aktu, izsniegšanu izpildu lietvedībā termins “tiesa” ietver arī notārus?
- 2) Vai notāri drīkst izsniegt Eiropas izpildes rīkojuma apstiprinājumus attiecībā uz nepārsūdzamiem un izpildāmiem, uz publisku aktu pamatotiem izpildrakstiem, ko izsniedz, ja iepriekš minētie izpildraksti nav tikuši apstrīdēti, un – gadījumā, ja atbilde ir noliedzoša – vai tiesas drīkst izsniegt Eiropas izpildes rīkojuma apstiprinājumus attiecībā uz tādiem izpildrakstiem, ko notārs izsniedzis, pamatojoties uz publisku aktu, ja šie izpildraksti saturiski attiecas uz neapstrīdētiem prasījumiem, un kāda veidlapa būtu šādā gadījumā jāizmanto?”

III – Mans vērtējums

A – Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

22. Man nešķiet, ka lūguma sniegt prejudiciālo nolēmumu pieņemamība būtu jāapšaubā tādēļ, ka situācija, kurā pieprasījums apstiprināt par Eiropas izpildu rīkojumu ir iesniegts tās dalībvalsts tiesā, kurā kreditoram un parādniekam ir dzīvesvieta, būtu jāuzskata par “pilnībā iekšēju” situāciju.

23. Lai gan abas pamatlīetas puses dzīvo Horvātijā, no šā apstākļa vien nekādā mērā nevar secināt, ka Regula Nr. 805/2004 nav piemērojama šajā tiesvedībā.

24. Pirmkārt, Regulas Nr. 805/2004 piemērošanas joma attiecas ne tikai uz pārrobežu tiesvedībām.

25. Atšķirībā no Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Regulas (EK) Nr. 1896/2006, ar ko izveido Eiropas maksājuma rīkojuma procedūru⁵, Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 11. jūlija Regulas (EK) Nr. 861/2007, ar ko izveido Eiropas procedūru maza apmēra prasībām⁶, vai arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. maija Regulas (ES) Nr. 655/2014, ar ko izveido Eiropas kontu apķīlāšanas rīkojuma procedūru, lai atvieglotu pārrobežu parādu piedziņu civillietās un komercietās⁷, Regulā Nr. 805/2004 nav paredzēts nosacījums, kurš būtu saistīts ar prasības pārrobežu raksturu, kas visbiežāk nozīmē, ka vismaz vienai iesaistītajai pusei domicils vai pastāvīgā dzīvesvieta ir citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā ir tiesa, kas uzsākusi tiesvedību lietā⁸.

5 — OV 2006, L 399, 1. lpp.

6 — OV 2007, L 199, 1. lpp.

7 — OV 2014, L 189, 59. lpp.

8 — Skat. Regulu Nr. 1896/2006 un Nr. 861/2007 3. panta 1. punktu. Regulā Nr. 655/2014 pārrobežu lietas definētas kā lietas, kurās bankas konts vai konti, kas apķīlājami, pamatojoties uz Apķīlāšanas rīkojumu, tiek uzturēti dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, kuras tiesā ir iesniegts pieteikums par Apķīlāšanas rīkojumu, vai dalībvalsts, kurā ir kreditora domicils (šīs regulas 3. panta 1. punkts).

26. Lai gan ar šīm regulām ir izveidotas jaunas vienotas Eiropas procedūras, kas piemērojamas tikai pārrobežu lietām, kuras atšķiras no valstu lietām, kas joprojām tiek piemērotas kopīgi, ar Regulu Nr. 805/2004 netiek noteikts patiešām vienots Eiropas izpildes rīkojums, bet valstu lēmumiem tiek piešķirta iespēja brīvi pārvietoties Eiropas tiesiskuma telpā, šos lēmumus papildinot ar apstiprinājumu, kas līdzvērtīgs “Eiropas pasei”.

27. Nepastāvot nekādam nosacījumam attiecībā uz lietas pārrobežu raksturu, nav nekādu šķēršļu, lai pieprasījumu par apstiprinājuma izsniegšanu par Eiropas izpildes rīkojumu iesniegtu tiesvedībā starp diviem lietas dalībniekiem, kuru domicils vai pastāvīgā dzīvesvieta ir vienā un tajā pašā dalībvalstī. Šāds gadījums ir netieši paredzēts Regulas Nr. 805/2004 6. panta 1. punkta d) apakšpunktā, kurā sprieduma lietā par neapstrīdētu prasījumu šīs regulas 3. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunkta izpratnē apstiprināšanai ir izvirzīts nosacījums, saskaņā ar kuru spriedumam ir jābūt pasludinātam dalībvalstī, kurā parādniekam ir domicils, ja tas ir patērētājs, nepieprasot, lai kreditoram domicils būtu citā dalībvalstī.

28. Turklāt šis gadījums atbilst bieži sastopamām situācijām, kad parādniekam pieder nekustamie īpašumi ārvalstīs vai viņš ir konta turētājs bankās, kuras darbojas citās dalībvalstīs. Kreditors, pat ja parādnieks dzīvotu tajā pašā dalībvalstī, kur viņš, var būt ieinteresēts, lai viņam būtu Eiropas izpildes rīkojums, kas tam ļautu veikt piespiedu izpildes pasākumus attiecībā uz īpašumu, kurš atrodas citās dalībvalstīs.

29. Otrkārt, pieprasījuma izsniegt apstiprinājumu par Eiropas izpildes rīkojumu pieņemamība nav atkarīga no kreditora pierādījuma par to, ka viņš citā dalībvalstī ir uzsācis tiesvedību, lai atzītu vai izpildītu spriedumu, vai par to, ka parādnieks ir tādu īpašumu īpašnieks, kuri atrodas citās dalībvalstīs un kuriem varētu piemērot piespiedu izpildes pasākumus.

30. Lai gan Regulas Nr. 805/2004 mērķis ir ļaut visās dalībvalstīs atzīt un izpildīt lēmumus, izlīgumus un publiskus aktus par neapstrīdētiem prasījumiem, bez nepieciešamības izmantot eksekvātūras procedūru, nevienā no šīs regulas normām nav noteikts kreditora pienākums sniegt pierādījumu par apstiprināšanas lietderību vai nepieciešamību.

31. Šajā sakarā ir jānorāda, ka Regulas Nr. 805/2004 6. panta 1. punktā ir precizēts, ka spriedumu par neapstrīdētu prasījumu var pieprasīt apstiprināt “jebkurā laikā”, kas nozīmē, ka kreditors principā var jau dokumentā par tiesvedības uzsākšanu pievienot savai galvenajai prasībai papildu prasību par pasludināmā sprieduma apstiprinājumu⁹, tomēr ar nosacījumu, ka šis spriedums nekavējoties izpildāms izcelsmes dalībvalstī¹⁰. Šis apstiprinājuma pieprasījums nav atkarīgs no kreditora sniegta pierādījuma par to, ka viņš citā dalībvalstī ir uzsācis tiesvedību par sprieduma atzīšanu vai izpildi, vai par to, ka parādnieks ir tādu īpašumu īpašnieks, kuri atrodas citās dalībvalstīs un kuriem varētu piemērot piespiedu izpildes pasākumu. Šādu grūti iesniedzamu pierādījumu pieprasīšana turklāt nozīmētu nopietni apdraudēt Regulas Nr. 805/2004 efektivitāti, kuras būtība ir atvieglot valstu izpildes rīkojumu automātisku apriti Eiropas tiesiskuma telpā. Turklāt ir pilnīgi paredzams, ka parādnieks, kam domicils ir tajā pašā dalībvalstī, kurā domicils ir tā kreditoram, tiesvedības laikā organizē savu maksātnespēju, pārvietojot savu īpašumu uz ārvalstīm, lai izvairītos no kriminālvajāšanas.

32. Faktiski Eiropas izpildes rīkojums pēc sava rakstura – kā to norāda tā nosaukums – ietver starptautisku elementu, jo tas darbojas vienīgi nolūkā ļaut eksportēt publisku aktu uz citām dalībvalstīm, darbojoties kā “Eiropas tiesu pase”, kuru var iegūt bez nepieciešamības pierādīt, ka valsts dokuments būs aprītē citās dalībvalstīs. Atļaušos vienu paralēli ar Eiropas apcietināšanas ordera

9 — Šajā ziņā skat. praktisko ceļvedi regulas par Eiropas izpildes rīkojumu piemērošanai šādā adresē: https://e-justice.europa.eu/content_european_enforcement_order-54-fr.do?clang=lv. Šajā ceļvedī minēts, ka nav jāuzrāda nekāds starptautisks elements, lai pieprasītu apstiprinājumu par Eiropas izpildes rīkojumu, un ka nav obligāti, lai vienai no pusēm domicils vai pastāvīgā dzīvesvieta būtu ārvalstīs, nedz arī pierādīt, ka izpilde notiks ārvalstīs (14. lpp.).

10 — Attiecībā uz nosacījumu par to, ka spriedums ir izpildāms izcelsmes dalībvalstī, skat. Regulas Nr. 805/2004 6. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

izdošanu. Vai valsts tiesu iestādei, lai tā varētu pamatoti izdot Eiropas apcietināšanas orderi, ir jāpierāda, ka meklētā persona patiešām atrodas citā dalībvalstī? Ja izdodošā tiesu iestāde lūgtu Tiesai interpretēt Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI¹¹ normas, kas saistītas ar minētā ordera izdošanu, vai Tiesai būtu jāatzīst prasība par nepieņemamu, pamatojot ar to, ka meklētā persona nav apcietināta citā dalībvalstī, vai tomēr situācija, kas ir pamatlietas pamatā, būtu tikai iekšēja situācija¹²?

33. Tā kā jau apstiprinājuma par Eiropas izpildes rīkojumu mērķi ir iekļauta Eiropai būtiska dimensija, lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu nevar atzīt par nepieņemamu, pamatojot ar to, ka fakti pamatlietā ir ārpus Regulas Nr. 805/2004 piemērošanas jomas. Turklāt ir nelietderīgi pamatot lūguma pieņemamību ar judikatūru, kas izriet no 1990. gada 18. oktobra sprieduma *Dzodzi*¹³, atbilstīgi kuram Tiesa ir kompetenta spriest par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par Savienības tiesību normu īpašā gadījumā, kad dalībvalsts tiesībās ir atsauce uz minētās tiesību normas saturu, lai identificētu noteikumus, kas piemērojami tikai šīs dalībvalsts iekšējai situācijai¹⁴. Lai noteiktu tīri iekšējām situācijām piemērojamus noteikumus Horvātijas Republikā, Likumā par piespiedu izpildi cita starpā nav atsaucies uz Regulas Nr. 805/2004 saturu, bet gan tajā ir tikai norādītas iestādes, kuras ir kompetentas spriest, izlīgumus un publiskus aktus par neapstrīdētiem prasījumiem apstiprināt par Eiropas izpildes rīkojumiem.

34. No tā izriet, ka lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu nevar atzīt par nepieņemamu, pamatojot ar to, ka rīkojuma pamatlietā izpilde iepriekš netika prasīta dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā tika iesniegta prasība izsniegt apstiprinājumu par Eiropas izpildes rīkojumu.

35. Piebīdīšu, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jautājumiem par Savienības tiesībām ir piemērojams atbilstības pieņēmums, un Tiesas atteikums atbildēt uz valsts tiesas iesniegtu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iespējams tikai tad, ja ir acīmredzams, ka prasītajai Savienības tiesību aktu interpretācijai nav nekādas saiknes ar pamatlietas faktiem vai priekšmetu, ja jautājums ir hipotētisks vai arī ja Tiesas rīcībā nav vajadzīgo faktisko un tiesisko apstākļu, lai lietderīgi atbildētu uz tai uzdotajiem jautājumiem¹⁵. Šajā izskatāmajā lietā ne no lēmuma lūgt prejudiciālu nolēmumu, ne no ieinteresēto pušu apsvērumiem neizriet, ka pamatlieta būtu sadomāta un mākslīga vai ka prejudiciālais jautājums būtu tīri hipotētisks.

36. No iepriekš izklāstītā izriet, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

37. Tagad pievērsīšos jautājumu izskatīšanai.

B – Par pirmo jautājumu

38. Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai Likuma par piespiedu izpildi normas, ar kurām notāriem piešķir kompetenci apstiprināt par Eiropas izpildes rīkojumu tos izpildrakstus, kurus viņi izsniedz, pamatojoties uz publisku aktu, ja parādnieks to neapstrīd, ir saderīgas ar Regulu Nr. 805/2004.

11 — Pamatlēmums par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV 2002, L 190, 1. lpp.).

12 — Eiropas apcietināšanas ordera izdošanas posmā drīzāk rastos cits jautājums, saistīts ar pamatlietas esamību.

13 — C-297/88 un C-197/89, EU:C:1990:360.

14 — Šā sprieduma 36. un 37. punkts.

15 — Šajā ziņā skat. it īpaši spriedumu, 2016. gada 16. jūnijs, *Saint Louis Sucre* (C-96/15, EU:C:2016:450, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

39. Lai gan saskaņā ar tās pastāvīgo judikatūru Tiesa, sniedzot prejudiciālu nolēmumu, nevar lemt nedz par jautājumiem, kas attiecas uz dalībvalstu iekšējo tiesību sistēmu, nedz par valsts tiesību normu atbilstību Savienības tiesībām, tā tomēr var sniegt Savienības tiesību interpretācijas elementus, kas ļautu valsts tiesai atrisināt tajā ierosināto lietu¹⁶.

40. Šajā gadījumā iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai tāds izpildes rīkojums kā notāra izsniegts uz publisku aktu pamatots izpildraksts saskaņā ar Likumu par piespiedu izpildi ir spriedums lietā par neapstrīdētu prasījumu, kuru var apstiprināt par Eiropas izpildes rīkojumu.

41. Lai atbildētu uz šo jautājumu, uzreiz jānorāda, ka Regulas Nr. 805/2004 3. panta 1. punktā ir definētas trīs “izpildes rīkojumu”, kuriem piemēro apstiprinājuma procedūru, kategorijas. Atbilstīgi šim punktam regulu piemēro “spriedumiem, izlīgumiem un publiskiem aktiem par neapstrīdētiem prasījumiem”.

42. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir aicinājums izpētīt, vai izpildraksts, kuru saskaņā ar Likumu par piespiedu izpildi izsniedzis notārs, attiecas vai neattiecas uz kādu no šīm aktu kategorijām, kuras var apstiprināt.

43. Kvalifikāciju izlīgumu var atņemt uzreiz, jo acīmredzami rīkojums, kas ir notāra vienpusīgi izsniegts rīkojums, pamatojoties tikai uz kreditora izdotu rēķinu, ko uzskata par “publisku aktu”, nav līgums, kura saturs būtu atkarīgs no pušu gribas.

44. Tādējādi ir vairs tikai jāpārbauda, vai šo rīkojumu var kvalificēt par publisku aktu vai spriedumu par neapstrīdētu prasījumu.

1) Par publiska akta par neapstrīdētu prasījumu kvalificēšanu

45. Regulas Nr. 805/2004 4. panta 3. punktā ir sniegta precīza publiska akta definīcija, kas pārņem definīciju, kuru Tiesa pieņēma savā 1999. gada 17. jūnija spriedumā *Unibank*¹⁷ saistībā ar Briseles konvencijas 50. panta interpretāciju¹⁸, kam pamatā savukārt ir *P. Jenard* un *G. Möller* ziņojums par Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās, kas parakstīta Lugāno 1988. gada 16. septembrī¹⁹. Atbilstīgi šai definīcijai akts ir publisks, ja ir izpildīti trīs nosacījumi. Pirmkārt, to ir izdevusi valsts iestāde, otrkārt, tā publiskums ir atkarīgs ne vien no paraksta, bet arī no satura, un, treškārt, akts pats par sevi ir izpildes akts tajā dalībvalstī, kurā tas izdots. Lai arī šis pēdējais nosacījums nav skaidri minēts Regulas Nr. 805/2004 4. panta 3. punktā, tas izriet no šīs regulas 25. panta 1. punkta, kurā ir paredzēts, ka publiskais akts “jāizpilda vienā dalībvalstī”.

46. Ciktāl notāra funkcija tieši ir apstiprināt to aktu publiskumu, kurus viņš saņem, tas izpildraksts, kuru viņš izsniedz, sākotnēji varētu atbilst definīcijai “dokuments, kurš oficiāli sagatavots un reģistrēts”.

47. Tomēr Regulas Nr. 805/2004 3. panta 1. punktā ir prasīts, lai publiski akti – spriedumi, izlīgumi – attiektos uz neapstrīdētiem prasījumiem, un šā punkta d) apakšpunktā ir precizēts, ka kredītu uzskata par neapstrīdētu, ja parādnieks to ir skaidri atzinis publiskā aktā. Citiem vārdiem, publisks akts par neapstrīdētu prasījumu šā punkta izpratnē ir akts, kurā parādnieks skaidri ir atzinis kredītu.

16 — Skat. spriedumu, 2012. gada 12. jūlijs, *Giovanardi* u.c. (C-79/11, EU:C:2012:448, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

17 — C-260/97, EU:C:1999:312.

18 — 1968. gada 27. septembra Konvencija par jurisdikciju un tiesas spriedumu izpildi civillietās un komercietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.), kas grozīta ar tai sekojošām konvencijām sakarā ar jaunu dalībvalstu pievienošanos šai konvencijai (turpmāk tekstā – “Briseles konvencija”).

19 — OV 1990, C 189, 57. lpp.

48. Izpildraksts, kuru izdevis notārs, pamatojoties tikai uz kreditora izdoto rēķinu, ja parādnieks netiek aicināts paust savu piekrišanu, acīmredzami neatbilst šai prasībai.

49. Šo izpildrakstu tādējādi nevar kvalificēt par publisku aktu par neapstrīdētiem prasījumiem. Tādēļ vēl jānosaka, vai šo izpildrakstu varētu kvalificēt par “spriedumu” Regulas Nr. 805/2004 izpratnē.

2) Par sprieduma par neapstrīdētu prasījumu kvalificēšanu

50. Regulas Nr. 805/2004 4. panta 1. punktā “spriedums” ir “jebkurš nolēmums, kas pieņemts kādas dalībvalsts tiesā, neatkarīgi no nolēmuma nosaukuma, kas tostarp var būt dekrēts, rīkojums, lēmums vai izpildraksts, kā arī tiesas sekretāra pieņemts lēmums par izdevumu vai izmaksu noteikšanu”.

51. Tomēr Regulā Nr. 805/2004 netiek sniegta nekāda vispārēja definīcija jēdzienam “dalībvalsts tiesa”, tādējādi judikatūrā jāprecizē tās saturs, lai noteiktu, vai notāru, kuram valsts tiesībās ir piešķirtas pilnvaras izsniegt rīkojumus, var kvalificēt kā tādu šīs regulas izpratnē.

52. Horvātijas valdība uzskata, ka notāru var uzskatīt par tiesu saistībā ar izpildraksta, kas pamatots uz publisku aktu, pieņemšanas procedūru.

53. Šajā ziņā šī valdība norāda, ka, lai gan Regulas Nr. 805/2004 4. pantā nav skaidri norādīts, ka termins “tiesa” [tiesa, pirmās instances tiesa un tiesu iestāde] Horvātijā ietver arī citas iestādes, piemēram, notārus, šī regula tomēr tika pieņemta, pēc tam tā grozīta divas reizes pirms Horvātijas Republikas pievienošanās Eiropas Savienībai, tādējādi Horvātijas likumdošanas īpatnības nevarēja tikt ņemtas vērā.

54. Minētā valdība cita starpā norāda, ka Horvātijā tika nolemts sadalīt pilnvaras piespiedu izpildes jomā starp tiesām un notāriem, kuriem tika piešķirtas īpašas pilnvaras, lai, pamatojoties uz publiskiem aktiem, veiktu kredītu piespiedu atgūšanu.

55. Horvātijas valdība uzskata, ka termins “tiesa” Regulas Nr. 805/2004 izpratnē obligāti nenozīmē, ka personas un iestādes, kuras organizē procedūru, oficiāli ir valsts tiesu varas daļa. Pietiktu, ja attiecīgā iestāde būtu neatkarīga un objektīva un tās struktūru un darbību regulētu iepriekš definēti noteikumi. Notāri turklāt atbilstot Tiesas 1997. gada 17. septembra spriedumā *Dorsch Consult*²⁰ noteiktajiem kritērijiem, lai tiesu definētu LESD 267. panta izpratnē.

56. Šī valdība piebilst, ka notāriem sabiedrība uzticas un ka viņu funkcijas ļoti detalizēti reglamentē tiesību normas, it īpaši *Zakon o javnom bilježništvu* (Notariāta likums)²¹, kas nodrošinot viņu profesionalitāti, nopietno attieksmi un atbildību viņiem piešķirto pilnvaru īstenošanā.

57. Minētā valdība turklāt uzskata, ka Horvātijas regulējums ir pamatots, ņemot vērā Regulas Nr. 805/2004 mērķi vienkāršot spriedumu starptautiskās atzīšanas procedūru, izvairoties no eksekvatūras procedūras neērtībām.

58. Visbeidzot Horvātijas valdība uzsver, ka tas, ka izpildraksta izsniegšanas procedūru īsteno notārs, nodrošina parādnieka pamattiesību aizsardzību, jo notārs var izsniegt izpildrakstu tikai tad, ja viņš uzskata, ka pieprasījums ir pieņemams un pamatots, ka rīkojums parādniekam ir izsniegts atbilstīgi vispārējām tiesību normām, kuras nosaka procesuālo aktu izsniegšanu, piemēram, dokuments, ar ko celta prasība, ka parādniekam ir iespēja iesniegt iebildumus, ja viņš ir pienācīgi informēts par šo iespēju, kā arī ar šīs prasības iesniegšanas kārtību un termiņiem, un ka tikai tad, ja iebildumu nav un ir pagājis astoņu dienu termiņš, notārs ir tiesīgs rīkojumu apstiprināt par izpildes rīkojumu.

20 — C-54/96, EU:C:1997:413.

21 — *Narodne novine*, Nr. 78/93, 29/94, 162/98, 16/07 un 75/09.

59. Eiropas Komisija atbalsta pretēju nostāju.

60. Eiropas Komisija uzskata, ka jēdzienam “tiesa” Regulas Nr. 805/2004 izpratnē būtu jāatbilst šā termina interpretācijai Regulas Nr. 44/2001 izpratnē, jo šīs abas regulas attiecas uz tiesu iestāžu sadarbību civillietās un tajās noteiktas papildinošas tiesību normas.

61. Pieļaujot, ka notāri ir tiesīgi uzsākt “tiesvedībai līdzīgas” procedūras un pieņemt nolēmumus, kas ir analogi tiesu spriedumiem, Komisija uzskata, ka šādus nolēmumus nevar klasificēt kā “tiesu spriedumus” Regulas Nr. 805/2004 izpratnē, jo, lai tos par tādiem varētu uzskatīt, šajos nolēmumos ir jāievēro minimālās procesuālās normas, kas ietvertas šajā regulā, lai nodrošinātu tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pilnīgu ievērošanu.

62. Komisija piebilst, ka tad, kad Savienības likumdevēja nodoms ir citu kompetento iestāžu nolēmumus atzīt par līdzvērtīgiem dalībvalstu tiesu pasludinātiem spriedumiem, tas tiek skaidri norādīts attiecīgajā juridiskajā instrumentā, kā tas turklāt norādīts Regulas Nr. 805/2004 4. panta 7. punktā, kurā paredzēts, ka termins “tiesa” saīsinātās tiesāšanās procedūrās par maksājumu veikšanas gadījumiem ietver Zviedrijas piespiedu izpildes iestādi. Notāru izsniegtu izpildrakstu atzišana par spriedumiem līdzvērtīgiem nozīmētu Regulas Nr. 805/2004 grozīšanu.

63. Lai izvēlētos starp šīm divām tēzēm, kuras pretnostata Horvātijas valdību un Komisiju, pirmkārt, padziļinātāk jāskata “sprieduma” un “tiesas” definīcijas saturs atvasināto tiesību instrumentos, kuri saistīti ar tiesu iestāžu sadarbību civillietās, un, otrkārt, jāņem vērā ar judikatūru ieviestie precizējumi. Tikai pēc šādas divkāršas analīzes es ieteikšu Tiesai risinājumu.

a) Jēdzienu “spriedums” un “tiesa” definīcija atvasināto tiesību instrumentos, saistībā ar tiesu iestāžu sadarbību civillietās

64. Savienības likumdevējs, tāpat kā tas to ir darījis Regulā Nr. 44/2001, pēc tam Regulā (ES) Nr. 1215/2012²², ar kuru tā tika aizstāta, Regulā Nr. 805/2004 ir pārņēmis to sprieduma definīciju, kas norādīta Briseles konvencijā.

65. To Savienības tiesību instrumentu analīze, kuri attiecas uz tiesu iestāžu sadarbību civillietās, parāda vienotu pieeju jēdzienam “spriedums”²³, kas gūst *tam būtisko* definīciju, kuras pamatā ir akta autora jurisdikcijas raksturs. Spriedums ir jebkurš tādas iestādes akts, kurai ir tiesas kvalifikācija.

66. Tomēr šī vienotā definīcija patiesībā slēpj lielu dažādību, jo Savienības likumdevējs ir sniedzis būtiski atšķirīgas šā jēdziena definīcijas, kas nav atdalāmas no termina “tiesa”, kas, šķiet, ir aplūkots ļoti atšķirīgi. Šajā sakarā uzskatu, ka ir identificējamas trīs galvenās tendences, kas atbilst trim galvenajām šā jēdziena koncepcijām.

22 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regula par jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.).

23 — Papildus Regulas Nr. 44/2001 32. pantam un Regulas Nr. 1215/2012 2. panta a) punktam skat. Padomes 2008. gada 18. decembra Regulas (EK) Nr. 4/2009 par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzišanu un izpildi un sadarbību uzturēšanas saistību lietās (OV 2009, L 7, 1. lpp.) 2. panta 1. punkta 1) apakšpunktu un Regulas Nr. 655/2014 4. panta 8. punktu.

67. Pirmo tendenci raksturo precīza dažu iestāžu *pielīdzināšana* tiesām. Šo tendenci atspoguļo Regulas Nr. 805/2004 4. pants, kurā, nedefinējot jēdzienu “tiesa”, šā panta 7. punktā precizēts, ka Zviedrijā saīsinātās tiesāšanās procedūrās par maksājumu veikšanas gadījumiem termins “tiesa” ietver izpildes iestādi. Šī pati tendence atspoguļota arī Regulas Nr. 1215/2012 3. pantā, kurā paredzēts:

“Šajā regulā “tiesa” ietver šādas turpmāk minētas iestādes, ciktāl tām ir jurisdikcija lietās, kas ietilpst šīs regulas darbības jomā:

- a) Ungārijā – saīsinātās tiesāšanās procedūrās par atgādinājumiem veikt maksājumus (*fizetési meghagyásos eljárás*) – notārs (*közjegyző*);
- b) Zviedrijā – saīsinātās tiesāšanās procedūrās par atgādinājumiem veikt maksājumus (*betalningsföreläggande*) un par palīdzību (*handräckning*) – izpildes iestāde (*Kronofogdemyndigheten*).”

68. Ir interesanti konstatēt, ka atbilstīgi šai normai notāri Ungārijā ir nepārprotami pielīdzināti tiesai to maksājuma rīkojumu izdošanas procedūrās. Turpmāk redzēsim, kādi secinājumi izdarāmi no šīs pielīdzināšanas, attiecinot to tikai uz notāriem Ungārijā.

69. Otrā tendence, kura parādās Savienības tiesību aktos, ir jēdziena “tiesa” *izšķīdināšana* jēdzienā “kompetentā iestāde”. Šo tendenci it īpaši ilustrē Regulas (EK) Nr. 2201/2003²⁴ 2. panta 1. punkts, kurā termins “tiesa” attiecas uz “visām tām iestādēm dalībvalstīs, kurām ir jurisdikcija lietās, uz ko [...] attiecas [...] regulas darbības joma un minētās regulas 2. panta 2. punkts, kurā tiesnesis definēts kā “tiesnesis vai amatpersona, kurai lietās, uz ko attiecas regulas [Nr. 2201/2003] darbības joma, ir līdzvērtīgas pilnvaras tām, kādas ir tiesnesim”. Šajā kategorijā ietilpst arī Regulas Nr. 1896/2006 5. panta 3. punkts, kurā “tiesa” ir definēta kā “jebkur[a] iestād[e] dalībvalstī, kurai ir kompetence attiecībā uz Eiropas maksājuma rīkojumu vai jebkuriem citiem saistītiem jautājumiem”.

70. Minētā tendence atrodama Konvencijā par jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi civillietās un komercietās, kura parakstīta Lugāno 2007. gada 30. oktobrī²⁵ un kuras noslēgšana ir apstiprināta ar Padomes 2008. gada 27. novembra Lēmumu 2009/430/EK²⁶, jo šīs konvencijas 62. pantā ir paredzēts, ka “termins “tiesa” ietver jebkuru iestādi, ko valsts, kurai ir saistoša šī konvencija, noteikusi kā tādu, kurai ir jurisdikcija jautājumos, kas ir šīs konvencijas darbības jomā”.

71. Trešā tendence, kas parādās nesenajos Savienības tiesību aktos, atbilst jēdziena “tiesa” *definēšanas* procesam, ieviešot judikatūras kopumu. Šī interesantā attīstība ir izteikta it īpaši Regulas Nr. 4/2009²⁷ 2. panta 2. punkta pirmajā daļā, kurā paredzēts, ka ar jēdzienu “tiesa” saprot arī dalībvalstu administratīvas iestādes, kuru kompetencē ietilpst uzturēšanas saistību lietas – ar nosacījumu, ka tādas iestādes garantē objektivitāti un pušu tiesības tikt uzklautām, un ka to nolēmumus saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā tās izveidotas:

- var pārsūdzēt vai pārskatīt tiesas iestādē un
- tiem ir tāds pats spēks un sekas kā tiesu iestāžu pieņemtiem nolēmumiem tādos pašos jautājumos.

24 — Padomes 2003. gada 27. novembra Regula par jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu (OV 2003, L 338, 1. lpp.).

25 — Turpmāk tekstā – “Lugano konvencija”.

26 — OV 2009, L 147, 1. lpp.

27 — Šīs regulas preambulas 12. apsvērumā ir precizēts, ka “lai ņemtu vērā dažādos veidus, kā dalībvalstīs risina uzturēšanas saistību jautājumus, šī regula būtu jāpiemēro gan tiesas nolēmumiem, gan administratīvu iestāžu pieņemtiem lēmumiem, ar nosacījumu, ka administratīvas iestādes garantē it īpaši attiecībā uz savu objektivitāti un visu pušu tiesības tikt uzklautām”.

72. Regulas (ES) Nr. 650/2012²⁸ 3. panta 2. punkta pirmā daļa atbilst tam pašam virzienam, definējot tiesu kā “jebkuru tiesu iestādi un visas citas iestādes, un tiesību speciālistus, kuru kompetencē ir mantošanas lietas un kas pilda tiesu funkcijas vai rikojas saskaņā ar tiesu iestādes deleģētām pilnvarām, vai rikojas tiesu iestādes uzraudzībā”, ar noteikumu, ka šādas citas iestādes un tiesību speciālisti, kā arī viņu pieņemtie lēmumi atbilst tādiem pašiem nosacījumiem kā tie, kas piemērojami administratīvajām iestādēm un lēmumiem, kurus tās pieņem saskaņā ar Regulas Nr. 4/2009 2. panta 2. punkta pirmo daļu.

73. Šīs analīzes beigās izrādās, ka jēdzienu “tiesa” iezīmē nekontrolēts definīciju skaita pieaugums, kuras laika gaitā summējas bez jebkādas konsekvences. Lai gan daži instrumenti, kuros veikta ierobežojoša to administratīvo iestāžu uzskaitē, kuras pielīdzinātas tiesām, varētu rosināt precīzu šā jēdziena interpretāciju, citos turpretī ir pieņemta plaša, pat ļoti stiepjama interpretācija, iekļaujot jebkuru kompetentu iestādi saskaņā ar valsts tiesībām, savukārt citi instrumenti izvēlas tādu konceptuālu definīciju, kas – kā redzēsim – ir tuva tai, kura izriet no Tiesas judikatūras.

b) Jēdzienu “spriedums” un “tiesa” definīcijas Tiesas judikatūrā

74. Iesniedzējtiesas uzdotie jautājumi atrodas divu judikatūras virzienu krustpunktā.

75. Pirmais attiecas uz jēdzienu “spriedums” tiesu iestāžu sadarbības civillietās un komercietās jomā.

76. Šā judikatūras virziena avots ir Briseles konvencijas 25. panta interpretācija, kurā tāpat kā Regulas Nr. 805/2004 4. pantā šis jēdziens definēts kā tāds, kurā iekļauts jebkāda veida spriedums, ko pasludinājusi dalībvalsts tiesa, neatkarīgi no tā, kāds ir tā nosaukums.

77. Tiesa jau ir uzskatījusi, ka jēdziens “nolēmums”, kas definēts šīs konvencijas 25. pantā, kuras sniegtā interpretācija principā attiecas arī uz attiecīgo Regulas Nr. 44/2001 normu, attiecas “tikai uz tiesu nolēmumiem, kurus pieņēmusi līgumslēdzējas valsts tiesa”²⁹, tomēr, atsaucoties uz 1968. gada 27. septembra P. Ženāra [*P. Jenard*] sagatavoto Ziņojumu par Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās³⁰, precizē, ka tas, ka tiesas sekretārs nosaka tiesvedības izmaksu apmēru, tiek kvalificēts kā “nolēmums”, jo tiesas sekretārs “darbojas kā tiesu struktūra”, kas iepazinies ar lietas būtību, un ka “apstrīdēšanas gadījumā par izdevumiem lemj tieši jurisdikcijas struktūra”³¹.

78. Tiesa no šīs definīcijas secināja, ka, lai to varētu Briseles konvencijas izpratnē kvalificēt par nolēmumu, “tas jāizdod līgumslēdzējas valsts iestādei, tai neatkarīgi pieņemot lēmumu par strīdīgajiem jautājumiem”³².

79. Papildus *būtiskajam* kritērijam, kas skaidri noteikts Briseles konvencijas 25. pantā, Tiesa ir pakāpeniski noteikusi divus citus kritērijus; viens – *procesuāla* rakstura kritērijs, otrs – *materiāltiesiska* rakstura kritērijs.

28 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 4. jūlija Regula par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzišanu un izpildi un publisku aktu akceptēšanu un izpildi mantošanas lietās un par Eiropas mantošanas apliecības izveidi (OV 2012, L 201, 107. lpp.).

29 — Spriedums, 1994. gada 2. jūnijs, *Solo Kleinmotoren* (C-414/92, EU:C:1994:221, 15. punkts).

30 — OV 1979, C 59, 1. lpp., īpaši 42. lpp. *in fine*.

31 — Spriedums, 1994. gada 2. jūnijs, *Solo Kleinmotoren* (C-414/92, EU:C:1994:221, 16. punkts).

32 — Spriedums, 1994. gada 2. jūnijs, *Solo Kleinmotoren* (C-414/92, EU:C:1994:221, 17. punkts).

80. Procesuālais kritērijs nozīmē, ka tiesvedība pirms nolēmuma pieņemšanas ir notikusi, ievērojot tiesības uz aizstāvību³³. Tomēr Tiesa uzskatīja, ka, lai šādos spriedumos izmantotu Briseles konvencijā paredzēto atzīšanas un izpildes režīmu, pietiek, ka tie ir tiesu lēmumi, kas – pirms to atzīšanu un izpildi pieprasa valsts, kas nav izcelsmes valsts, – šajā izcelsmes valstī ar dažādiem nosacījumiem ir vai var būt pieņemti uz sacikstes principu balstītā tiesvedībā³⁴. Tā arī par nolēmumu kvalificēja rīkojumu, ar kuru tika piešķirti līdzekļi un kurš izdots pirmā posma, kas nav pakļauts sacikstes principam, beigās, bet kurš var būt debašu saskaņā ar sacikstes principu priekšmets pirms tā atzīšanas vai izpildes³⁵, maksājuma rīkojumu, ko parādnieks var apstrīdēt, mainot procedūru uz parastu strīdus tiesvedību³⁶, vai aizmugurisku spriedumu civilprocesā, kas principā bija pamatots ar sacikstes principu³⁷.

81. *Materiāltiesiskais* kritērijs no iestādes, kas ir akta autore, puses paredz tam zināmu lomu šā akta izstrādāšanā. Kā jau atgādināju, akts jāizdod, iestādei “savā jurisdikcijā pieņemot lēmumu par strīdīgajiem jautājumiem”³⁸, kas, kā uzskata Tiesa, izslēdz izlīgumu, kam galvenokārt ir ligumisks raksturs tajā ziņā, ka tā saturs ir atkarīgs pirmām kārtām no pušu gribas³⁹.

82. Jēdziens “nolēmums” Briseles konvencijas izpratnē galu galā nozīmē tādas tiesu iestādes iesaistīšanos, kurai ir rīcības brīvība un kura lemj, ievērojot tiesības uz aizstāvību.

83. Judikatūra saistībā ar Briseles konvenciju un Regulu Nr. 44/2001 tomēr nesniedz nekādu precizējumu par tiesu iestādes jēdzienu. Lai to noteiktu, nepieciešams atsaukties uz judikatūru, kurā šis jautājums skatīts, ņemot vērā LESD 267. pantu.

84. Otrs virziens judikatūrā saistīts ar jēdziena “tiesa” definīciju LESD 267. panta izpratnē.

85. Bez nepieciešamības detalizēti izklāstīt visus judikatūras kazuistikas smalkumus, kurā ir arī zināma “taustīšanās”⁴⁰, es tikai atgādināšu, ka, lai izvērtētu, vai iesniedzējīestādei ir “tiesas” kvalifikācija, Tiesa, kas ir atturējusies izstrādāt vispārēju un abstraktu šā jēdziena definīciju, piemēro identifikācijas metodi, kuras pamatā ir tas, ka tiek ņemts vērā saskanīgu rādītāju kopums, kas attiecas uz iestādes likumīgo izcelsmi, tās pastāvību, tās jurisdikcijas obligāto raksturu, tiesvedību, ievērojot pušu sacikstes principu, iestādes veikto tiesību aktu piemērošanu un tās neatkarību.

33 — Skat. spriedumu, 1980. gada 21. maijs, *Denilauler* (125/79, EU:C:1980:13, 13. punkts). Saistībā ar Regulu Nr. 44/2001 skat. spriedumu, 2011. gada 17. novembris, *Hypoteční banka* (C-327/10, EU:C:2011:745, 48. punkts).

34 — Skat. spriedumu, 1980. gada 21. maijs, *Denilauler* (125/79, EU:C:1980:13, 13. punkts).

35 — Skat. spriedumu, 2004. gada 14. oktobris, *Mærsk Olie & Gas* (C-39/02, EU:C:2004:615, 50.–52. punkts).

36 — Skat. spriedumu, 1995. gada 13. jūlijs, *Hengst Import* (C-474/93, EU:C:1995:243, 14. un 15. punkts).

37 — Skat. spriedumu, 2009. gada 2. aprīlis, *Gambazzi* (C-394/07, EU:C:2009:219, 23.–25. punkts).

38 — Skat. tostarp spriedumus, 1994. gada 2. jūnijs, *Solo Kleinmotoren* (C-414/92, EU:C:1994:221, 17. punkts), un 2004. gada 14. oktobris, *Mærsk Olie & Gas* (C-39/02, EU:C:2004:615, 45. punkts).

39 — Skat. spriedumu, 1994. gada 2. jūnijs, *Solo Kleinmotoren* (C-414/92, EU:C:1994:221, 18. punkts). Tomēr norādišu, ka 2009. gada 2. aprīļa spriedums *Gambazzi* (C-394/07, EU:C:2009:219), kurā aizmuguriski pasludinātiem spriedumiem (*default judgment*) piešķirta nolēmuma kvalifikācija, varēja tikt uzskatīts par tādu, kas iezīmē izmaiņas Tiesas judikatūrā, ciktāl Anglijas tiesa, šķiet, neizmanto *jurisdictio* šāda veida tiesvedībā (skat. it īpaši *Cuniberti, G., La reconnaissance en France des jugements par défaut anglais – À propos de l'affaire Gambazzi-Stolzenberg, Revue critique de droit international privé*. Nr. 4, 2009, 685. lpp., 33. un 34. punkts).

40 — Skat. Barav, A., *Tâtonnement préjudiciel – La notion de juridiction en droit communautaire, Études sur le renvoi préjudiciel dans le droit de l'Union européenne*. Brisele: Bruyant, 2011, 37. lpp.

86. Tādējādi Tiesa pieļāva, ka administratīva iestāde, kas skata strīdu un tādējādi veic tiesas funkciju, varētu tikt uzskatīta par tiesu, kura ir tiesīga uzdot prejudiciālu jautājumu⁴¹. Atbilstīgi Tiesas pastāvīgajai judikatūrai, saskaņā ar kuru “tiesas” kvalifikācijas novērtēšana ir jautājums, kas attiecas tikai uz Savienības tiesībām, Tiesa atgādināja, ka apstāklim, ka iesniedzējinstāde valsts tiesībās tiek uzskatīta par administratīvu iestādi, pašam par sevi nav izšķirošas nozīmes, veicot šo izvērtējumu⁴².

c) Mans priekšlikums atbildei uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu

87. No juridiskā konteksta, ko es tikko izklāstīju, diezgan dabiskā veidā izriet trīs risinājumi, lai definētu jēdzienu “tiesa” Regulas Nr. 805/2004 izpratnē.

88. Pirmais risinājums ir izvēlēties termina “tiesa” šauru interpretāciju, attiecinot to tikai uz tiesu iestādēm un tādējādi izslēdzot jebkādu iestādi, kas organiski nav saistīta ar dalībvalsts tiesu iestādi, izņemot, ja Savienības tiesībās ir paredzēts nepārprotams izņēmums.

89. Otrais risinājums, gluži pretēji, ir plaša interpretācija, atbilstīgi dalībvalsts tiesībām jēdzienā “tiesa” iekļaujot jebkuru kompetentu iestādi.

90. Trešais risinājums, kuru es kvalificēšu par starpposma risinājumu, ir pārņemt tiesu raksturīgās īpašības, kādas noteiktas Tiesas tradicionālajā judikatūrā, interpretējot LESD 267. pantu, un tādējādi pieļaut, ka notāri Horvātijā pie dažiem nosacījumiem var tikt uzskatīti par “tiesām” Regulas Nr. 805/2004 izpratnē.

91. Pirmo no šiem trim risinājumiem, manuprāt, ir ļoti nenopietni apsvērt.

92. Lai gan nostājai, kuru Komisija aizstāv gan rakstveida apsvērumos, gan mutiskajos apsvērumos, piemīt zināma neskaidrība, tomēr šķiet, ka tā ir ar to saistīta, jo šī iestāde uzskata, pat neanalizējot apstākļus, kādos darbojas notāri Horvātijā, ka nolēmumus, kurus tie pieņem, par tiesu spriedumiem Regulas Nr. 805/2004 izpratnē varētu uzskatīt tikai tad, ja šī regula būtu grozīta, lai paredzētu šādu pielīdzināšanu.

93. Galvenais pamatojums, kas izvirzīts šā pirmā risinājuma atbalstam, ir, ka, ja Savienības likumdevējs ir nodomājis pielīdzināt kādu iestādi tiesai, tad tas to skaidri norāda attiecīgajā tiesību aktā. Taču Regulā Nr. 805/2004 nav minēti notāri Horvātijā, lai gan tās 4. panta 7. punktā ir minēts dienests, kas nodarbojas ar saīsinātajām tiesāšanās procedūrām par maksājumu veikšanas atgādinājumiem Zviedrijā, savukārt Regulas Nr. 1215/2012 3. pantā tiesām papildus šim Zviedrijas publiskajam dienestam saīsinātās tiesāšanās procedūrās par maksājuma rīkojumu tiek pielīdzināti arī notāri Ungārijā.

94. Šo šauru interpretāciju turklāt papildus pastiprinot salīdzinājums ar Lugāno konvencijas 62. pantu, ciktāl tas, ka Regulā Nr. 805/2004 un Regulā Nr. 1215/2012 nav analoga noteikuma, ar kuru jēdzienā “tiesa” tiktu iekļauta jebkura kompetentā iestāde, parādītu, ka Savienības likumdevējs nebija nodomājis saistībā ar šīm divām regulām jēdzienu “tiesa” saprast tīri funkcionālā nozīmē.

95. Lai gan pirmajā mirklī šķiet, ka šādas šauras interpretācijas pamatā ir būtisks arguments tekstā saistībā ar Regulas Nr. 805/2004 4. pantu, citos izšķirošajos apsvērumos pausts atbalsts plašākai interpretācijai.

41 — Attiecībā uz *Vergabeüberwachungsausschuss des Bundes* (Federālā Publisko iepirkumu uzraudzības komisija, Vācija) skat. spriedumu, 1997. gada 17. septembris, *Dorsch Consult* (C-54/96, EU:C:1997:413, 37. un 38. punkts), un nesenāk, attiecībā uz *Tribunal Català de Contractes del Sector Públic* (Iestāde sūdzību izskatīšanai publiskā iepirkuma lietās), spriedumu, 2015. gada 6. oktobris, *Consorti Sanitari del Maresme* (C-203/14, EU:C:2015:664, 17.–27. punkts).

42 — Skat. spriedumu, 2015. gada 6. oktobris, *Consorti Sanitari del Maresme* (C-203/14, EU:C:2015:664, 17. punkts).

96. Pirmkārt, ir cits veids, kā lasīt Regulas Nr. 805/2004 4. panta 7. punkta un Regulas Nr. 1215/2012 3. panta noteikumus. Tas apstāklis, ka Savienības likumdevējs norāda, ka par tiesu ir uzskatāmas dažas administratīvās iestādes, nenozīmē, ka citas iestādes arī nevarētu uzskatīt par tiesām, piemērojot klasiskus judikatūras kritērijus. Protams, iestāde, kas nav Zviedrijas publiskais piespiedu atgūšanas dienests, automātiski, “nosakot ar likumu”, nevar tikt uzskatīta par tiesu Regulas Nr. 805/2004 izpratnē. Tomēr nevienā šīs regulas normā netiek liegts šai iestādei piešķirt tiesas kvalifikāciju, ja ir pierādīts, ka tai atbilstīgi Tiesas tradicionālajai judikatūrai ir tiesai raksturīgās īpašības.

97. Otrkārt, šāds prasību līmenis tiesu koncepcijā būtu ļoti novatorisks tā stingrības dēļ, jo tas nekādā veidā nesaskan ar Tiesas judikatūru, kas, piešķirot jēdzienam “tiesa” autonomu saturu saistībā ar tiesu sadarbības instrumentu, kāds ir lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu LESD 267. panta izpratnē, ir atzinusi tiesas kvalifikāciju tām administratīvajām iestādēm, kuras veic tiesas funkcijas.

98. Treškārt, šis jaunais prasību līmenis nozīmētu noliegt jēdziena “tiesa” autonomo raksturu Savienības tiesībās, jo, lai kādu iestādi kvalificētu par tiesu, pietiktu ar to, ka izcelsmes dalībvalsts kādu iestādi kvalificē par tiesu iestādi un to – kaut vai tikai formāli – iekļautu tās iekšējās jurisdikcijas organizācijā.

99. Ceturtkārt, šī šaurā interpretācija man nešķiet saskanīga ar savstarpējās atzišanas principu, kas ir Regulas Nr. 805/2004 sistēmas pamatā. Šis princips pamato to, lai izpildes nolūkā attieksme pret izcelsmes dalībvalsts pieņemtu nolēmumu un kuru šīs dalībvalsts tiesa ir apstiprinājusi par Eiropas izpildes rīkojumu, būtu tāda pati, kā tad, ja to būtu izdevusi tā dalībvalsts, kurā ir pieprasīta tā izpilde. Sekojot tādai sistēmas loģikai, kuras pamatā ir savstarpējā atzišana, jebkura iestāde, kuras iesaistīšanās katram aktam piešķir izpildes rīkojuma kvalifikāciju izcelsmes dalībvalstī, būtu jāuzskata par “tiesu”, kuras spriedumiem vajadzētu būt brīvā aprītē citās dalībvalstīs.

100. Šo četru iemeslu dēļ ierobežojošais risinājums ir jānoraida.

101. Novesta līdz galējībai, savstarpējās atzišanas loģika varētu pamatot pretēju – visplašāko – risinājumu, kurā līdzās pastāv tiesas jēdziens un kompetentās iestādes jēdziens. Šis risinājums ļautu kvalificēt notārus Horvātijā par “tiesu” Regulas Nr. 805/2004 izpratnē tikai tāpēc, ka Likums par piespiedu izpildi tai piešķir pilnvaras izsniegt izpildrakstus un tos apstiprināt par Eiropas izpildes rīkojumiem.

102. Tomēr es neuzskatu, ka šis risinājums ir atbilstošs.

103. Tas neatbilst pat Regulas Nr. 805/2004 4. panta burtam, kur atšķirībā no Regulas Nr. 2201/2003 2. panta 1. punkta, Regulas Nr. 1896/2006 5. panta 3. punkta un Lugāno konvencijas 62. panta nav paredzēts jēdziena “tiesa” vispārinājums vai pat banalizācija.

104. Turklāt, ja terminā “tiesa” būtu iekļauta jebkura kompetenta iestāde, man nav skaidrs, kāpēc Savienības likumdevējs būtu rūpējies par to, lai tiesai nepārprotami pielīdzinātu Zviedrijas piespiedu atgūšanas publisko dienestu.

105. Tāpēc es iesaku pieņemt starpposma risinājumu, kas faktiski nozīmē pārņemt to identifikācijas metodi, ko Tiesa izmanto, lai definētu terminu “tiesa” LESD 267. panta izpratnē, ņemot vērā Regulas Nr. 805/2004 struktūru un mērķi, kur, kā man šķiet, vairākos noteikumos uzsvērta tieši procesuālo garantiju ievērošanas nozīme.

106. Tādējādi ir jākonstatē, ka par neapstrīdētu atzīta prasījuma definīcija, kas formulēta šīs regulas 3. pantā, attiecībā uz spriedumiem nozīmē ņemt vērā parādnieka attieksmi “*tiesvedības gaitā*”⁴³. Šī norma pati par sevi, manuprāt, nozīmē tādas tiesvedības esamību, kurā tiek ņemtas vērā parādnieka tiesības tikt uzklausītam un apstrīdēt kreditora prasījumu.

107. Turklāt Regulā Nr. 805/2004 sprieduma attiecībā uz neapstrīdētu prasījumu, kas pasludināts vienā dalībvalstī, apstiprinājums ir pakļauts minimālo procesuālo normu ievērošanai, kuru mērķis ir nodrošināt, ka parādnieks saprātīgā laikā tiek informēts un tādā veidā, lai viņš varētu noorganizēt savu aizstāvību pret, pirmkārt, tiesā iesniegto prasību pret viņu, kā arī par viņa aktīvas līdzdalības tiesvedībā noteikumiem, lai varētu apstrīdēt attiecīgo prasījumu un, otrkārt, par nepiedalīšanās šajā tiesvedībā sekām. Ņemot vērā briesmas, kuras slēpj prasījuma neapstrīdēšanas prezumpcija, kas izriet no parādnieka klusēšanas tiesvedības laikā, minimālo procesuālo garantiju ievērošana ir būtiska prasība, kas “tiesai” jānodrošina.

108. Rezultātā jēdziens “tiesa” Regulas Nr. 805/2004 izpratnē būtu jāsaprot kā jebkura iestāde, kas sniedz neatkarības un objektivitātes garantijas, savā jurisdikcijā pieņemot spriedumu, kas, pirmkārt, ir vai var būt tiesvedības saskaņā ar sacikstes principu priekšmets, pirms tiek uzdots jautājums par tā apstiprināšanu par Eiropas izpildes rīkojumu un, otrkārt, var būt prasības, kas sniegta tiesu iestādē, priekšmets.

109. Šī termina “tiesa” funkcionālā definīcija, manuprāt, atbilst tradicionālajai šā jēdziena koncepcijai, vienlaikus ļaujot ņemt vērā aktuālo tendenci dažu it īpaši izplatītu strīdu izšķiršanā neizmantojot tiesvedības procedūras, lai atvieglotu darbu tiesu iestādēm.

110. Vispirms es uzskatu, ka notāri Horvātijā tad, kad viņi izsniedz izpildrakstus, veic tiesas darbību, kaut arī izmantotā procedūra ir vienkāršota un turklāt ir līdzīga maksājuma rīkojuma procedūrai.

111. Savos rakstveida apsvērumos Horvātijas valdība šajā sakarā iesniedza interesantus precizējumus par parādniekam sniegtajām garantijām saistībā ar izpildes procedūru pie notāra. Šī valdība uzskata, ka notārs izpildrakstu izsniedz tikai pēc tam, kad pats ir izvērtējis pieprasījuma pieņemamību un pamatotību. Turklāt viņam šis rīkojums ir jāpaziņo parādniekam atbilstoši tiesību normām, kuras garantē iespēju parādniekam šo prasījumu apstrīdēt, minot iespēju to apstrīdēt tiesā, kā arī termiņu, kādā tas jāizdara. Minētā valdība uzskata, ka tikai tad, kad pagājis astoņu dienu termiņš pēc tam, kad beidzies termiņš iesniegt iebildumus, notāram ir tiesības rīkojumu apstiprināt par izpildes dokumentu.

112. Tiesas sēdes laikā Horvātijas valdība sniedza papildu precizējumus, norādot, ka Likums par notāriem un Notāru ētikas kodekss nodrošina notāra neatkarību un objektivitāti attiecībā uz prasītāju, pildot savas īpašās funkcijas – izpildrakstu izsniegšanu –, pamatojoties uz publisku aktu. Šī valdība uzskata, ka notārs nekādā veidā nav tikai kabinets, kurā reģistrē dokumentus, notārs pēta pieprasījumu un izvērtē tā pieņemamību un pamatotību.

113. Atbilstīgi šīs valdības sniegtajiem norādījumiem, šķiet, ka notārs savā īpašajā darbībā – izpildrakstu izsniegšanā – atrodas trešās personas situācijā, kuru neskar attiecīgās intereses, un viņš ir pasargāts no interešu konfliktiem, kas varētu rasties, veicot pārējās viņa darbības.

114. Ņemot vērā pārbaudes, kas jāveic iesniedzējtiesai, var konstatēt, ka notārs, kad viņš rīkojas nevis kā valsts ierēdnis, bet kā iestāde, kuras uzdevums ir izsniegt izpildrakstus, darbojas kā neatkarīga un objektīva iestāde.

43 — Skat. minētās regulas 3. panta 1. punkta a)–c) apakšpunktu. Mans izcēlums.

115. Šādos apstākļos jāuzskata, ka notāra izsniegtu izpildrakstu var kvalificēt par “spriedumu” Regulas Nr. 805/2004 4. panta 1. punkta izpratnē. Atliek noteikt, vai notārs to var arī apstiprināt par Eiropas izpildu rīkojumu.

C – Par otro jautājumu

116. Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtība vaicā, vai notārs, kas, pamatojoties uz publisku aktu, ir izsniedzis izpildrakstu, kurš ir kļuvis izpildāms parādnieka iebildumu neesamības dēļ, ir kompetents to apstiprināt par Eiropas izpildu rīkojumu.

117. No Regulas Nr. 805/2004 6. panta 1. punkta izriet, ka pieprasījums apstiprināt par Eiropas izpildes rīkojumu ir jāiesniedz izcelsmes tiesā, kura šīs regulas 4. panta 6. punktā ir definēta kā “tiesa, kas 3. panta 1. punkta a), b) vai c) apakšpunktā minēto nosacījumu izpildes brīdī ir vadījusi procesu”, proti, tiesa, kas ir vadījusi procesu brīdī, kurā bija izpildīti nosacījumi, kas ļauj prezumēt prasījuma neapstrīdēto raksturu.

118. Likuma par piespiedu izpildi paredzētajā sistēmā notārs tāpat ir kvalificējams par “izcelsmes tiesu”, ja parādnieks nav izteicis iebildumus par izpildrakstu un ja tas ir kļuvis izpildāms.

119. Tas, ka Tiesa savā 2016. gada 16. jūnija spriedumā *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448) sprieduma apstiprināšanu par Eiropas izpildu rīkojumu ir aplūkojusi kā tiesas nolēmumu, nerada šķērsi tam, lai notārs, ja viņš ir izpildījis visus nosacījumus tā kvalificēšanai par “tiesu” Regulas Nr. 805/2004 izpratnē, veiktu minēto apstiprināšanu.

IV – Secinājumi

120. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es iesaku Tiesai uz *Općinski sud u Novom Zagrebu* (Novi Zagrebas pilsētas tiesa, Horvātija) lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbildēt šādi:

- 1) jēdziens “spriedums” Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 21. aprīļa Regulas (EK) Nr. 805/2004, ar ko izveido Eiropas izpildes rīkojumu neapstrīdētiem prasījumiem, 4. panta 1. punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds izpildes rīkojums kā izpildraksts, kuru izsniedzis notārs, pamatojoties uz publisku aktu, ir “spriedums” Regulas Nr. 805/2004 4. panta 1. punkta izpratnē, ja vien notārs, kurš ir pilnvarots izsniegt šo izpildrakstu, lemj, izpildot šo īpašo funkciju, kā tiesu iestāde, kas nozīmē, ka viņš sniedz garantijas par savu neatkarību un objektivitāti un lemj neatkarīgi ar lēmumu, kas, no vienas puses, ir vai var būt debašu saskaņā ar sacikstes principu priekšmets pirms tā apstiprināšanas par Eiropas izpildes rīkojumu, un, no otras puses, var būt prasības tiesu iestādē priekšmets. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai notārs atbilst visiem nosacījumiem, it īpaši tiem, kas attiecas uz neatkarību un objektivitāti;
- 2) Regulas Nr. 805/2004 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka notārs, kurš atbilst nosacījumiem, kas paredzēti, lai to varētu kvalificēt par “tiesu”, ir “izcelsmes tiesa” Regulas Nr. 805/2004 4. panta 6. punkta un 6. panta 1. punkta izpratnē un tāpat ir kompetents apstiprināt par Eiropas izpildu rīkojumu izpildrakstu, ko viņš ir izsniedzis un padarījis par izpildāmu parādnieka iebildumu neesamības dēļ.